

Arrest

nr. 258 356 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 19 juni 2021.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ISTAS, die loco advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19.06.2021 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf op de luchthaven van Zaventem.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 21.06.2021 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum van Merksplas.

Op 22.06.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 juni 2021 en tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 19 juni 2021 dient verzoeker op 28 juni 2021 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 262 687.

Op 01.07.2021 gaf verzoeker tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij afstand wilde doen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker ondertekende een verklaring van afstand van zijn verzoek om internationale bescherming.

Met de huidige vordering bij voorlopige maatregelen vraagt verzoeker de versnelde behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van dit beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 juni 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA - BRUSSEL. NATIONAAL) op 19/6/2021 in Arabisch).

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: 02.02.1992

geboorteplaats: GHARBEYA

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten PV HV.55.RB.002946/2021 van de politiezone van LPA - BRUSSEL NATIONAAL

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een Belgische verblijfskaart dat vals is - namaking op naam van S. A.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten PV HV.55.RB.002946/2021 van de politiezone van LPA - BRUSSEL NATIONAAL

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden, nadat de grens werd bepaald, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een Belgische verblijfskaart dat vals is - namaking op naam van S. A.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten PV HV.55.RB.002946/2021 van de politiezone van LPA - BRUSSEL NATIONAAL

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 19/6/2021 door de politie van LPA - BRUSSEL NATIONAAL in het Arabisch. De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980 nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd. Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van een Belgische verblijfskaart dat vals is - namaking op naam van S. A.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie / de Directeur van de gevangenis te LPA - BRUSSEL NATIONAAL, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S.. A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te/in de gevangenis te Merksplas vanaf 20/6/2021”

Op 8 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. De verwijderingsbeslissing van 19 juni 2021 wordt terug uitvoerbaar verklaard met toepassing van artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Een vlucht was voorzien op 17 juli 2021 doch geannuleerd wegens de weigering van verzoeker om een PCR-test te laten afnemen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en van artikel 3 van het EVRM. Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

2.3.2.2 Bespreking

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten en omdat werd vastgesteld dat hij gebruik maakte van valse documenten. Verweerder heeft tevens toegelicht dat hij de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in aanmerking nam en heeft in dit verband uiteengezet dat verzoeker tijdens het gehoor niet aangaf een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en evenmin een medische problematiek aanvoerde. Hij heeft er ook op gewezen dat verzoeker geen gegevens aanbracht die zouden toelaten te oordelen dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen zonder de artikelen 3 en 8 van het EVRM te schenden. Verweerder heeft evenzeer uiteengezet om welke redenen hij geen termijn toestond aan verzoeker om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert merkt de Raad vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cfr. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

Verzoeker betoogt dat hij geen elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM kon aanbrengen aangezien hij hierover niet werd gehoord. Bovendien kreeg hij geen bijstand van een advocaat tijdens zijn gehoor door de politie. Hij zou hebben aangegeven dat hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en dat dit ook de reden is waarom hij gebruik maakte van zogenaamde vervalste documenten.

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 juni 2021 werd gehoord. Verzoeker kon een vragenlijst invullen die in zijn moedertaal was opgesteld. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker aan de hand van de vragenlijst niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen. In weerwil van verzoekers betoog had verzoeker weldegelijk de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Bovendien heeft verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 21 juni 2021 kenbaar gemaakt. Verzoeker toont bijgevolg geen belang aan met zijn betoog, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij een asielaanvraag heeft ingediend. De schending van het hoorrecht als fundamenteel beginsel van Unierecht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoeker de schending ervan niet dienstig kan inroepen. Verzoeker kan daarom ook niet dienstig naar de zogenaamde Salduz procedure verwijzen en zijn recht op bijstand van een advocaat tijdens het verhoor. Bovendien maakt hij geen gewag van problemen of misverstanden die door de aanwezigheid van een advocaat eventueel hadden kunnen worden rechtgezet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker ontvouwt nergens in zijn verzoekschrift wat hij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een advocaat, en dat dan tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een advocaat en dat de vragenlijst gesloten is. Verzoeker stelt weliswaar dat hij een asielaanvraag wenste in te dienen tijdens

zijn eerste gehoor doch hij laat na concreet uiteen te zetten welke persoonlijke slechte ervaringen hij in Egypte meemaakte dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker probeert tevergeefs het gebrek aan elementen in verband met zijn problemen in het herkomstland, het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een advocaat. Het vage betoog in zijn verzoekschrift volstaat niet om zijn vrees te concretiseren. Bovendien heeft verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, afstand gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming op 1 juli 2021. Daar waar verzoeker via zijn advocaat ter terechtzitting lijkt te betogen dat hij nooit de intentie had om afstand te doen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat niets hem verhindert om opnieuw een asielaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Waar verzoeker aldus de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”* Aldus blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,
mevr. S. KEGELS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. MOONEN